



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον και πέμπτον αριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενώνων.

Πρῶτη τοῦ μηνὸς τοῦ Μᾶν
κι' ἡ πρωτεύουσα βρωμαί.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἐνενηντα σὺν ἐννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς 'στὸν ψεύτη τὸν ντουμιά

Πούνητος ἐξακόσα σὺν ἐξηνητάνα,
γιὰ μεταρρυθμίσεις γράφει κάθε πένα.

**Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Μᾶγς Μᾶγς λουλουδάτος,
Περικλέτο φουκαρά,
λουλουδίξει και τὸ κράτος
κι' ἔλα πάνε μιὰ χαρά.

Λουλουδίξ' ἡ Ρομηοσύνη
και τὸν Μᾶη τραγουδῶ,
ἀνθοπολεμος ἄς γίγη,
Περικλέτο μου, κι' ἔδῶ,

καθὸς ἔγινε 'στὰς Πάτρας, πόλιν δράσεως και κάλλους,
πρώτην στοὺς ἀνθοπολέμους, πρώτην και 'στους Καρ-
[ναβαλους.

Ἄνθοπολεμος σφοδρὸς
ἄς ἀνάγη κι' ἔδῶ πέρα,
μῶσχος ἄφρονος κι' ἀδρὸς
νὰ γεμίση τὸν ἀέρα,
ὁ καθένας πατριώτης
νὰ σφριγῆ, ν' ἀνθοβολῆ,
και τῆς Πάτρας ὁ Δεσπότης
νὰ θυμώνη πῶς πολὺ.

Τῶν ἀνθοπολέμων μόδα
μὲ τρελλαίνει, Περικλέτο,
ἔως πότε πᾶ τὰ ρόδα
θὰ τὰ κάνουμε μπουκέτο;

Ἔως πότε θὰ τὰ βάζουν 'στὰ δοχεῖα και 'στῆς γαλάις;
ἔως πότε θὰ τὰφίνουν μὲς 'στῆς σέρας και 'στῆς σάλαις;
ἔως πότε θ' ἀπομείνουν
δίχως δρᾶσιν σφριγγλήν;
ἔως πότε δὲν θὰ ραίνουν
τὴν σειπήν μας κεφαλὴν;

Ἐφοδὸς 'στὰ περιβόλια,
πολεμᾶρχοι τῶν τριόδων,
κι' ἄς γενῶν πολέμου βόλια
πέταλα και φύλλα ρόδων.

Ἴτε 'στους ἀνθοπολέμους μ' ἕνα μένος φλογερῶ,
ραίνετέ με νὰ σᾶς ραίνω νὰ περνοῦμε τὸν καιρῶ.
Ἴτε, λείψανα γενναῖα τῶν μαχῶν τῶν τελευταίων,
μὲ κολοκυθοκορράδες και μὲ θούρια Τυρταίων,
Ἴτε νὰ στρωθοῦν οἱ ὁρμῶι μὲ τοὺς κάλυκας φυτῶν
νὰ πατοῦν ἐπάνω πόδια ντυλικάτων νικητῶν.

Ἴτε πάλιν νὰ βλαστήση
νέα βλάστησι: 'στὸ χῶμα,
Ἴτε νὰ μοσχολόγη
κάθε λέρα, κάθε βρώμα.

Ἴτε πάλιν, λεγεῶνες τῶν πεζῶν και τῶν ἰππέων,
μὲ τὸ βῆμα τὸ ταχῶ,
κι' ἔξαλλος ἀνθοβροχῆ
ἄς σκεπάση πέρα πέρα πυραμιδοῦς ἐκ τροπαίων.

Ὁχ! ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσα!
μ' ἔπασσε καινούρια λύσσα
και πολεμικὸ μεράκι
ὅπως και τὸν Θεοδωράκη.

Δὲν ἀντίγω, πίσω 'πίσω,
δυνατὰ θὰ πολεμήσω.
Μὲ τῆς ἀγριοφαναρίας
θὰ τρομάξω τὴν Τουρκία,
ρίξε μου τρεῖς ἀγκινάρας
νὰ σοῦ ρίξω δὸς κουκιά.

Τέτοιος πολέμος μ' ἀρέσει,
ποῦ γὰ Τουργκαλῶων φρεσί,



βλέπεις μόνον παπαροῦνα, βλέπεις μόνον ἀνεμώνη,
καὶ δὲν γίνεται τὸ μοῦτρο, Περικλέτο, σὰν λεμόνι.

Π.— Ἄνθεστῆρια μεγάλα,
νέα δάφνη καὶ μυρόνη,
καὶ στὸν Μάϊον καβάλα
παρλαυὴν ἢ Ρωμηροσύνη.

Ἄνδρειεύουν τὰ κορμιά
καὶ φορτόνουντα σπαλιέταις,
ρίξε μου δὸς γιασεμιὰ
νὰ σοῦ ρίξω δὸς βιολέταις.

Ἔλα ράνε με μὲ φούλια
νὰ σὲ ράνω μὲ μαρούλια,
δεῦτε ράνωμεν τὸν κόσμον τῆς σορίας τῆς πολλῆς,
δεῦτε ράνωμεν τὰς ἔδρας τῶν πατέρων τῆς Βουλῆς,
πάσαν ἔδραν ποῦ γεννᾷ
τοὺς ἔδραϊους χαρακτῆρας,
δεῦτε ράνωμεν ξανά
καὶ τὸν Κόντη τῆς Κερκύρας.

Δεῦτε ράνωμεν κι' ἔκεινον
τὸν πλανόδιον ἱππότην,
τὸν μυροβολοῦντα κρῖνον,
τῶν θεσμῶν τὸν στρατιώτην.

Ἄς ὑψώσωμεν τὰς χεῖρας
καὶ σὰν πρῶτα κουρελήξες
δεῦτε ράνωμεν σωτήρας
καὶ μουγγοὺς μουστακαλήδες.

Δεῦτε ράνωμεν Στρατοῦς,
δεῦτε ράνωμεν καὶ Στόλους,
δεῦτε καὶ Σταυραετοῦς,
μαχητὰς ἀκτινοδόλους.

Δεῦτε ράνωμεν τὸν ἕνα, δεῦτε ράνωμεν τὸν ἄλλον,
μὲ βροχὴν ροδοπετάλων.
Δεῦτε ράνε δι' ἀνθῆων
τὴν φυλὴν τῶν ἡμιθέων.

Ἄνθοπόλεμος λυσσώδης σ'τὴν κονίστραν μὰς καλεῖ,
πολεμάρχη Φασουλή,
κι' ὁ λαὸς μὲ γλυντζῆς,
Συνταγματικὸς ἔζουτζῆς,
γὰ βελτίωσιν τὸ στόμα δύο πιθαμαῖς τ' ἀνοίγει
κι' εἰς ἀνθοβροχὴν ραγαῖαν μαραινέντας πῶθους πνίγει.

Ἄνθοπόλεμος λυσσώδης, ὁ καθέννας γαυριφῆ,
κι' ἔλα δίχως νὰ γελᾷς
ἔλα ράνε κεφαλάς,
ὅπου δίχως νάχουν χῶμα μῆτε δράμι κοπριά,
ρῶδα μὰς γενιόβολοι,
ρῶδα ποῦ μοσχοβολοῦν.

Τὰ γαθούρια ποῦ γκαρίζουν ἐσπλωμένα κατὰ γῆς
δὲν γκαρίζουν ὡς καὶ πρῶτον
πέθους φλογερῶν ἐρώτων,
μὰ τὸ μέλλον τῆς προσοῦ καὶ τῆς περισυλλογῆς.

Ἦλθε Μάης, ἦλθε Μὰς,
ὦ ἢ χαρὰ πολλὴ σ' ἐμάς.
Μάης ἦλθε, ζήτω ζήτω,
ἀνθοπόλεμον κηρύττω.

Φ.— Τί πρωτομαγιά καὶ τούτη!... μὰ χαρὰ, καιρὸς ὦ-
(ρατοῖ)

τώρα βγαίν' ἡ κατσαρίδα, τὸ κουνουπι κι' ὁ κορῆς,
τώρα κουκος, τῶρ' ἀηδόνι,
τώρα σουδα, τώρα σκόνη,
τῶρ' ἀφράτη καββαλίνα,
ποῦ χρυσίζει σὰν στερλίνα.

Μὰ ποῖς ἐρχετ' ἐδῶ πέρα μὲ συντρόφους χαρωποῦς;
Π.— Ὁ περιοδεῶν Μάης, Θεωδωράκης ὁ παπποῦς.

Παρουσία Θεοδώρου, Στρατηλάτου Λημιδοῦρου.

Θεοδ.— Ράνετέ με ράνετέ με μὲ Μαῖον εὐωδίας
κι' ἔρχομαι ἐκ περιοδείας.

Ἦμουν εἰς τὴν Ὀλυμπίαν μετὰ μερικῶν συντρόφων
κι' ὑπερήφανος ἀνήλθον εἰς τὸν τοῦ Κρονίου λόφον,
κι' ὀμιλῶν μὲ τοὺς ἀρχαίους, κι' ὀμιλῶν μὲ τοὺς συγχρό-
(νους,

ἔστυφα τὴν κεφαλὴν μου μὲ κλεινῶν κοτίνων κλώνους.

Ράνετέ με ράνετέ με... ποῖα δόξα, ποῖον κλέος,
ὅταν μὲ τὴν συνοδείαν
σ'τὸν Ἐρμῆν τοῦ Πραξιτέλους ἐμφανίσθην θαρραλῆς,
κι' εἶπα ταῦτα κατ' ἴδιαν.

Σὺ νεότητος θεότης, πλήρης θαλερᾶς ὀρμῆς,
μὰ κι' ἐγῶμαι κοτσονάτος καὶ τοῦ γῆρατος Ἐρμῆς,
μὰ νεότης γυραλαία,
ποῦ τὴν πυρπολοῦν θεσμοί,
σκούφια, περικεφαλαία,
καὶ πυρίτιδος ὀσμή.

Ἦ νεότητος θεότης, τί κυττάξεις καὶ μὲ τρέμεις;
εἴμ' ἐκείνος ὁ γηράσας ἐν στρατείαις κι' ἐν πολέμοις,
στὰ Λαγκαδία γεννηθεὶς
κι' εἰς αὐτὰ σπαργανωθεὶς,
εἰς τὸ Ναύπλιον ψελλίσας τὰ ψελλίσματα τὰ πρῶτα,
εἰς τὰς Πάτρας μεγαλώσας μὲ πολύμοχλον ἰδῶτα,
καὶ στὸν Πύργον τῆς Ἠλείας κατ' ἴδιαν, κατὰ μόνας,
ἐμπνευσθεὶς τὸ μέλλον κλέος τῆς πολεμικῆς Κορόνας.

Εἴμ' ἐκεῖνο τοῦ πολέμου τὸ βρουχώμενον θηρίον,
τὸ μακρὺ καὶ φαλακρὸν,
ὅπου καθεμῖα πόλις, καθὲ κόμη καὶ χωρίον
μ' ἐγαλόυχθησε μικρόν.

Εἴμ' ἐκεῖνος, ποῦ μὲ τόλμην καὶ μεγαλοφάνως εἶπον
πῶς τὸ γένος πρέπει πάλιν
νὰ κατέλθ' εἰς νέαν πάλην,
ν' ἀποπλῶνῃ τῆς τιμῆς τοῦ καθὲ στίγμα, καθὲ ρύπον.

Κι' ἐντρομον τὸ πληθὸς ἔδλον ἄρχισε νὰ μουρμουρίζῃ:
«πολέμος ξαναμυρίζει».